

[Anne Grete Holmsgård]

toratet allerede laver, og det er jeg i hvert tilfælde inderlig modstander af.

Jeg mener, der er nogle gode principper i, at monopoldirektoratet i dag har en ret selvstændig status og faktisk i stor udstrækning forsøger at tage nogle vigtige områder op. De er så igen begrænset af loven, og de er begrænset af ressourcer, men de forsøger faktisk at tage nogle vigtige ting op og redegøre for en lang række områder. Jeg ville være meget beklemt ved det, hvis det var ministeren, der skulle komme med instrukser her, for jeg er helt sikker på, at det ville betyde, at de bedste ting af det, som monopoldirektoratet laver i dag, aldrig nogen sinde ville blive lavet, fordi det ville blive standset på forhånd.

Så vil jeg sige med hensyn til pkt. 4 – og så må jeg tage resten i næste omgang – at hvis man endelig skulle tage spørgsmålet om banker og sparekasser op – og det mener jeg der er god grund til at gøre – så synes jeg faktisk, det var vigtigere, at man lagde dem ind under monopoltilsynet, for det, der foregår inden for banker og sparekasser, er jo også et spørgsmål om konkurrencebegrænsning, og bank- og sparekassetilsynet varetager overhovedet ikke den opgave; de ser det jo som deres fremmeste opgave at sørge for at konsolidere bankerne og stort set ikke andet.

Gade (SF):

Formålet med monopollovgivningen er, som det er skrevet i den gældende lov, at sikre de bedst mulige vilkår for den frie erhvervsudøvelse, og jeg synes, det var interessant at høre repræsentanter for regeringspartierne, først og fremmest hr. Lennart Larson, tale om, at disse forslag handlede om styring og statshandel; og hr. Lawaetz bakkede det op. Set med vore øjne betyder de forslag, som vi har peget på her, netop en ajourføring i lovens ånd, altså at sikre bedst mulige vilkår for den frie erhvervsudøvelse. Det er netop det grundsyn, der præger disse forslag til ændringer.

Der er også nogle misforståelser blandt nogle af ordførerne i retning af, at dette her måske skulle være SFs helt ideelle fordring og måske ideen om, hvordan vi ville styre samfundet, der stod i disse forslag. Vi har faktisk ret klart gjort rede for, hvordan vi

har fundet forslagene frem, altså at det er forslag, som er formuleret af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og LO, som vi har rettet nogle ting i, vi ikke var helt enige i, og vi har strammet nogle ganske få andre ting op.

Det er det, vi har fremsat forslag om, og det er da med vilje, vi har fremsat det, fordi vi ville se, hvordan folketingets partier reagerede på de forslag, som kan være med til at gøre monopolloven bedre egnet til at leve op til det formål, den netop skulle have: at sikre fri konkurrence og fri markedsøkonomi. Derfor var det noget beskæmmende at høre disse såkaldte fortalere for frihandel tale om, at det bliver styring og statshandel, når vi vil til at kontrollere f.eks. finansielle forbindelser.

Ministerens besvarelse var der ikke så meget at hente i, og jeg er mig helt bevidst, at denne regering – for den har jo sagt det nogle gange – egentlig har lyst til at lempe monopollovgivningen. Det er mig desværre også en smule bevidst af andre grunde end dem, den siger her, nemlig også hvad den gør. Jeg synes nok, at ministerens adfærd i anledning af discountredegørelsen kunne vise, at regeringen nok ikke vil lave andre forslag om lempelser end det, vi har til behandling, men i sin administrative praksis i høj grad vil lægge et pres i retning af en lempeligere fortolkning af monopollovens bestemmelser. Det synes jeg man skal være bekymret for, og det håber jeg at også folketingets partier vil være bekymret for, i hvert fald de partier, som har givet et mere eller mindre positivt svar på vores forslag.

Jeg skal først takke fru Tove Lindbo Larsen for hendes svar på vores forslag. Jeg er helt enig i, at vi kan foretage en diskussion af spørgsmålet om monopoltilsynets opbygning, for det er jo en diskussion. Fru Anne Grete Holmsgård fra VS rejste det samme problem. Der er et problem i det. Lader vi det være selvstændigt, som det er, og kører det med den rådsopbygning, det har, kan en minister sige i folketinget: det er ikke mit bord, men jeg er sikker på, at vennerne, flertallet i rådet, gør mit arbejde. Hvis det derimod er ministeren, der er den ansvarlige, kan han komme her og stå til ansvar, og han kan stå til ansvar i udvalget. På den anden side får han også mere styring på det. Jeg vedgår det problem. Vi har valgt at sige, det var vigtigere, at diskussionen kunne komme politisk frem, men jeg vil være helt åben for